

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Πάλι εδώ με τα δρώμενα της Παροικίας, παλιά και νέα, αυτά που γίνονται αναμνήσεις, αυτά που γράφουν την ιστορία της κοινωνικής μας ζωής. Ήτανε, λέει μια φορά κι έναν καιρό μια δασκάλα, η δεσποινής Βέργου, ομαντική παρουσία στη μικρή τότε Παροικία που βοήθησε, δασκάλεψε, δίδαξε πάρα πολλά Ελληνόπουλα τη γλώσσα μας, γέρους τώρα πια, επιστήμονες πολλούς. Ξεχασμένη και άγνωστη για μας, που όμως έγραψε χρυσές σελίδες στην ιστορία της Παροικίας μας.

Πόσους ξέρουμε και πόσους να θυμούμε!

Πήρα ένα γράμμα από συμπάρικο που παντα ήταν ενεργητικός και δραστήριος κι ακόμα, στα 90 τώρα, παρακολουθεί κι ενδιαφέρεται για τα παροικιακά. Μου γράφει σαν απάντηση στην πρόσκλησή μας για αναμνήσεις.

Είναι ο Παράσος Πεζάς, από την Βασιλειάδα τώρα, που πέρα από τα καλά του λόγια για μας, μου αναφέρει για χθεσινούς ενδιαφέροντες συμπάρικους, Αναφέρει τον Τάκη Καλδή και κάποιο Σταυρίδη, που ασχολήθηκε και με τα καλλιτεχνικά, έκανε θέατρο και τέτοια. Δεν τον γνώρισα, δεν τον θυμάμαι. Ξέρεις κάτι εσύ; Δεν ρωτάω αν τον πρόλαβες, εσύ ήρθες αργότερα.

Θυμάμαι έναν Ριάλ σε εκδήλωση Αιγυπτιωτών, χορεύτη ή μάλλον χορεύτρια, αξιόλογο καλλιτέχνη. Δεν ακούστηκε έκτοτε στην Παροικία. Πόσοι έχουν περάσει και έχουν ξεχαστεί. Αυτούς λέμε και πρέπει να θυμόμαστε... τους Αργοναύτες π' αφοσαν σημάδια. Όπως η Τιώτα Κριλή που ίματηκε την Κυριακή για την όλη δράση της στην πνευματική ζωή και που πριν λίγες εβδομάδες έγινε η παρουσίαση του τελευταίου της βιβλίου, το Κυκλαμίνο. Το ιστορικό μυθιστόρημα της Κριλή, που είναι τριλογία γίνεται ιστορικό ντοκουμέντο έτσι όπως, βασισμένο σε ιστορικά γεγονότα, δίνει την πορεία της πρόσφατης ιστορίας μας. Κι εδώ θα ήθελα να σταθώ σε ένα σημείο της δικής σου αναφοράς στο κείμενο της περασμένης εβδομάδας. Λες, θα έπρεπε να το διαβάσουν τα νέα παιδιά γιατί εσείς στην Αίγυπτο είχατε μια άλλη ιδέα για την Ελλάδα και την ιστορία. Αυτή που είχαμε κι εμείς στην Ελλάδα, Γιώργο, για την τιμή και τη δόξα της Πατρίδας.

Νομίζεις πως είναι οφέλημα να προβάλλουμε τη λάθη και τις ατιμίες που πράτουν οι πολιτικοί της κάθε χώρας; Πες μου σε ποια χώρα γίνονται γνωστά, καταγράφονται στην ιστορία τη λάθη και τα εγκλήματα, ασυγχώρητα συχνά, του

Ο Γρηγόρης Χρονόπουλος με την Αδελφή Δωροθέα σε μια αναμνηστική φωτογραφία στο Σούνιο.

παρελθόντος; Αξίζει να αναφέρονται όταν τα παρόντα αποσιωπούνται και κουκουλώνονται, όταν δεν μπορούν να προβλεφθούν ή να σταματήσουν ή να τιμωρηθούν; Σκέφτεσαι το πθικό του λαού όταν ζει με λεκιασμένο παρελθόν; Σκέφτεσαι αν μιλούσαμε εδώ στην Παροικία, για τους δικούς μας παλιανθρώπους, αυτούς που έκλεψαν, αυτούς που αδίκησαν, αυτούς που είναι στη φυλακή; Βέβαια δεν είναι πολλοί αλλά υπάρχουν και τέτοιοι. Και οι καλοί, οι εξέχοντες, αυτοί που ξεχωρίζουν δεν είναι πολλοί γιατί μπορούμε να πούμε, πόσους Λουράντους έχουμε;

Και με την ευκαιρία να αναφέρω μια μεγάλη ευεργέτρια που μπορεί να σταθεί δίπλα στον μπάρμπα Νικόλα τον Λουράντο και να μετρηθεί δικιά μας, την Αδελφή Δωροθέα! Μια ξένη καλόγρια, μια δυναμική γυναίκα που πρέπει να καταγραφεί στην ιστορία της Παροικίας με τίτλο «Η Ευργέτη». Πόσοι τη θυμούνται, πόσοι την ξέρουν; Μια καλόγρια καθολική, μοντερνίζουσα, πού δημιούργησε, που πρωτοστάτησε και διακρίθηκε, αλλά δεν υπήκουσε στους κανονισμούς και τους νόμους του μοναχισμού.

Και αποσκίτησε από την εκκλησία της, έκανε δικό της Τάγμα «Η ΠΑΝΑΓΙΑ του ΧΙΟΝΙΟΥ» έκανε δική της στολή, καλογερίστικη, αλλά άσπρη, μ' ένα μακρύ μωβ, κάπι ανάμεσα πετραχίλι και μακρύ κασκόλ. Και δούλεψε εντατικά βοηθώντας και δημιουργώντας χωρίς γονυκλισίες και νηστείες και κατανυκτικές προσευχές. Την περιουσία που δημιούργησε την άφος στη δική μας Εκκλησία και πέθανε στο γηροκοκείο της δικής μας Αρχιεπισκοπής, όπως πέθανε και ο Λουράνδος στην Βασιλειάδα. Το γηροκομείο που πέθανε η Σίστα Δωροθέα (στο Ανναντέιλ) η Αρχιεπισκοπή το ονόμασε Sister Dorothy.

Κάπου βρίκα μια παλιά φωτογραφία μαζί της Στούνιο, στην Ελλάδα. Κομμάτι από παλιά, από τις αναμνήσεις. Έγραψα πολλά, θα σου βάλω ένα μικρό ποίημα... να γλυτώσω από τη γκρίνια σου, που έλεγε ένα παλιό τραγούδι.

Χάδι της νύχτας

Είχαν ένα χαμόγελο
στις άκρες των ματιών τους
και μου κρατούσαν συντροφιά
σχεδόν όλη τη νύχτα.

Για τ' άστρα λέω τα χαρωπά
εκείνα τα ματάκια.

Τί να 'ναι; Μνήμες, όνειρα
το χτες ή τάχα μέλλον;

Όπι και να 'ναι, είναι χαρά
χαρά και ευλογία.

Ειν' του Θεού χαμόγελο
και της νυκτιάς λουλούδια.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ**Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,**

Τον Παράσο Πεζά, που είναι και συμπατριώτης μου από την Αίγυπτο γνωρίζω πολλά χρόνια και είναι ένας σπουδαίος άνθρωπος. Υπηρέτης στην αεροπορία για την Ελλάδα στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως πολλοί άλλοι Αιγυπτιώτες και ενδιαφέρεται πολύ για τα παροικιακά δρώμενα, αλλά και για την ευρύτερη κοινωνία. Λαβαίνω συχνά επιστολές του με χρήσιμες πληροφορίες που διαβάζει, τις μοιράζεται μαζί μου και σήμερα είναι μια καλή ευκαιρία να τον ευχαριστήσω θερμά δημοσίως.

Τον Τάκη Καλδή, όχι μόνο γνώρισα, αλλά συνεργαστήκαμε κιόλας πολλά χρόνια σε παροικιακά έντυπα, πριν εκλεγεί στην Ανώ Βουλή της ΝΝΟ. Την δεσποινίδα Βέργου, τον Σταυρίδη και τον Ριάλ δεν γνώρισα και δεν μπορώ να σχολιάσω. Μπορώ, όμως, να σχολιάσω τις απόψεις σου για τη βιβλία της Γιώτας Κριλή, που βασίζονται σε ιστορικά γεγονότα.

Εμείς τιμούσαμε την τιμή και δόξα της Ελλάδας, όπως και εσείς, αλλά υπάρχει μια μεγάλη διαφορά, μια τεράστια διαφορά θα έλεγα. Εμείς στην Αίγυπτο δεν μολύναμε την αγάπη μας για την Ελλάδα με δικασμούς όπως κάνουν οι σύγχρονοι Ελληνες που ακόμη βάζουν τα κόμματά τους και τις ιδεολογίες πάνω από το συμφέρον της πατρίδας. Εμείς δεν είμασταν δικασμένοι ούτε όταν υπήρχε σύγκρουση ανάμεσα στην ιστορική Κοινότητα Αλεξανδρείας και το Πατριαρχείο για την ιδιοκτοσία ενός μεγάλου συγκροτήματος κτηρίων στην πόλη μας. Ούτε αποσκιρίσεις είχαμε, ούτε ανταγωνισμούς, ούτε δημόσιες κόντρες, γιατί οι σοφοί πήγεται μας ανέθεσαν την υπόθεση στους δικηγόρους και οι οχέοις της Κοινότητας με το Πατριαρχείο ήταν ομαλές.

Εγώ πιστεύω ότι πρέπει να γνωρίζουμε τα εγκλήματα, τα λάθη και τις προδοσίες των προγόνων μας για να διδασκόμεθα και να μνη τα επαναλαμβάνουμε, αλλά ακριβώς επειδή γινόμαστε δούλοι των κομμάτων και υποστηρίζουμε τον κάθε τενέκε ξεγάνωτο που το παιδεί πηγέτης συνεχίζουμε να κάνουμε τα ίδια λάθη από την αρχαιότητα.

Ο λαός δεν πρέπει να νιώθει λεκιασμένος για τα λάθη και τα εγκλήματα ακόμη των προγόνων τους. Δεν πιστεύω να νιώθουν λεκιασμένοι οι Αμερικανοί για τα εγκλήματα τους εναντίον των Ερυθρόδερμων, οι Γερμανοί για τα εγκλήματα του Χίτλερ, ή οι Αυστραλοί για τα εγκλήματα εναντίον των Αμπορίζινις. Ολοι αυτοί οι λαοί, όμως, αναγνώρισαν επίσημα τα εγκλήματα των προγόνων τους και ζήτησαν συγγνώμη από τα θύματά τους. Αντίθετα, οι Τούρκοι αρνούνται να ομολογήσουν τις γενοκτονίες και είναι ένα μαύρο στίγμα στην ιστορία τους.

Οσον αφορά στην Αδελφή Δωροθέα, γνωρίζω πολύ καλά την ιστορία της και τη σχέση με την Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας. Θα ήθελα να προσθέσω πως αυτές οι σχέσεις δεν ήταν πάντα αρμονικές, επειδή η Δωροθέα είχε επιρρεαστεί από κάποιο γνωστό συμπάρικο τότε και προσπάθησε να ακυρώσει τη συμφωνία για τη δωρεά της στην Αρχιεπισκοπή. Η υπόθεση είχε φτάσει στα δικαστήρια και ο τότε Αρχιεπίσκοπος Ιεζέκιλ δεν ήθελε να καταθέσει στη δίκη, οπότε πιθανόν να κέρδιζε τη δίκη την καλόγρια. Τελικά υπήρξε συμφιλίωση επειδή ένας δυναμικός ιερωμένος μας αρνήθηκε να δεχτεί την ακύρωση της συμφωνίας και ήταν αποφασισμένος να τη διεκδικήσει στα δικαστήρια.